

Desatero – omezení nebo bonus?

Klíč k vnitřní svobodě

Radim Passer

11.

Radim Passer

Desatero – omezení nebo bonus? Klíč k vnitřní svobodě

Dobrý večer, milé dámy a vážení pánové. I dnes bych vás rád přivítal tím pozdravem milost vám a pokoj, obzvláště, když dnes budeme mluvit o Božím zákonu a o Božím odpuštění. O to více si zase můžeme uvědomit nádheru jeho pokoje, kterou nám dává Pán Bůh do našich srdcí. V minulé přednášce jsme z Bible mohli pochopit, že žijeme v nejméně a nejzajímavější době lidských dějin. V době, kdy v nebesích už 166 let probíhá Boží soud. Jak jsme mohli pochopit s věřícími lidmi, protože z Písma svatého jsme se mohli dozvědět, že soud začal od domu Božího. A tou nejlepší zprávou je, že soudce je na naší straně. Musí však existovat měřítko, podle kterého bude Bůh posuzovat lidské činy. A tím měřítkem, jak říká Bible je neměnný Boží zákon – známé Desatero. My jsme se mohli naučit, že nikdo z lidí nemůže obstát na soudu díky svým zásluhám. Na soudu můžeme obstát jenom díky zásluhám Pána Ježíše Krista, které nám jsou vírou připočteny. Dnešní téma zase logicky navazuje na to téma včerejší. Tedy Desatero – omezení nebo bonus? V podtitulu máme napsáno: Klíč k vnitřní svobodě. I dnes chceme otevírat Boží slovo, a tak skloníme naše hlavy ke krátké modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat, že i dnes jsme se mohli setkat, abychom studovali Písmo svaté, abychom mohli studovat, co Bible říká o tvém zákonu, o tvém zákonu lásky, o známém Desateru a tak tě chci poprosit, abys tu dnes byl skrze Ducha svatého přítomen, a abys nám dával moudrost, abychom dokázali správně pochopit, co nám ty chceš sdělit. Modlíme se ve jménu Ježíše Krista. Amen.

V současném světě jsme častokrát svědky až šokujícího nárůstu kriminality, a to především ve velkoměstech celého světa. Spousta lidí se dnes stěhuje z vesnic do měst, a tak některá města se rozšiřují neuvěřitelně rychle. Pamatuji si, když jsem se jako žák ve škole, kterého vždy bavil zeměpis, učil, kolik obyvatel mají některá města, a když to nyní porovnávám s tou současnou realitou, tak v některých případech jsou to až násobky za těch 30 let.

Příběh:

Jednoho dne přišel na policejní stanici velmi rozhořčený muž. Někdo se mu vloupal do bytu a ukradl mu hodnotné předměty. Podařilo se mu letmo zachytit podobu onoho zloděje. A tak požadoval, aby jej policie vypátrala, potrestala jej a aby dostal zpět ukradené věci.

Policista ho dovedl k velké hromadě šanonů s fotografiemi. Pomohl pánovi, aby si začal prohlížet fotografie lidí s kriminální minulostí a zkusil, jestli onoho pachatele pozná. A náhle policista řekl: „Počkejte moment,“ a sjel rukou po stránce dolů a podíval se pozorně na fotografii a potom zase na tvář toho muže a znovu na tu fotografii. Pak řekl: „To jste vy. A zde se říká, že je na vás vydán zatykač.“ Jak se ukázalo, pobouřený majitel bytu, který přiběhl na policii a domáhal se svého práva, nakonec neúmyslně identifikoval sám sebe, jako hledaného zločince.

Zločinnost a násilí jsou všude v dnešní společnosti. I tam, kde bychom je možná nečekali. V kancelářích, továrnách, v obchodech, na ulicích, dokonce i na hřbitovech a na mnoha dalších místech. V některých zemích jsou povstání, revoluce a rabování naprosto běžné. Častokrát pak i ulice jsou plné nebezpečí. Přepadení, únosy, krádeže, podvody a korupce se objevují ve zprávách každý den.

Proč stoupá kriminalita? Co je za takovým nebývalým rozmachem bezzákonnosti? Nebo lépe řečeno: Co se děje s tímto světem?

V západních zemích a v rozvinutých zemích se objevuje nová generace mladých lidí, kteří častokrát všechno zpochybňují, jsou často skeptičtí a provokativní. A Bůh volá rodiče a dospělé, aby byli vzorem pro své děti. Víte, ale na vině nejsou ty děti. Ty jen napodobují chování společnosti, kterou vidí okolo sebe. Kdo bude tedy jejich duchovním příkladem?

Ekonomicky aktivní generace se dopouští mnohých podvodů a nevěrností. Rodiče se podvádějí navzájem. A děti, ty to vše vidí. Rozbité domovy zanechávají ošklivé jizvy. Kdo má dětem vštípit smysl pro dobro a zlo, pokud to neudělají rodiče? Rodiče nemohou alibisticky nechat tak velkou zodpovědnost na školách. Mnohé školy nevyučují a ani nijak nepodporují utváření základních morálních hodnot u mladé generace. Existuje všeobecný názor, že biblické mravní normy jsou už překonané. Existují dokonce i církve, kde se učí, že Boží měřítko dobra a zla už nejsou platná. Říkají, že Boží přikázání již byla zrušena, že už je nelze zachovávat. A v důsledku toho si pak lidé dělají, co chtějí. Výsledkem je společnost naplněná rozbitými domovy, neovladatelnými dětmi a častokrát i násilnými činy.

Slovy proroka Ozeáše můžeme přiblížit tuto situaci. „**Zaseli vítr, sklídí bouři.**“ **Oz. 8:7.** Je však třeba se ptát, kdo rozhodne, jestli je stav dobrý nebo špatný. Nemůže být morální úsudek lidí, byť s všeobecnou

dobrou reputací, někdy pokřivený? Jestliže je totiž měřítko dobra a zla v nás samých, pak je možné omluvit si téměř cokoliv. Bible nám připomíná, že častokrát nejsme dobrými soudci toho, co je správné a co je špatné. Je psáno: „**Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede k smrti.**“ Př. 16:25. Apoštol Pavel předvídal ve svém dopise: „**Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím.**“ 2. Tim. 4:3-4. Zjišťujeme, že svobodu nezískáme, když se zbavíme pravidel. Pokud se odstraní norma toho, co je správné a co špatné, tak nastane logicky chaos. Pokud bychom odstranili všechny dopravní značky a signály na silnicích a dálnicích, logicky by zavládl chaos. Ale jaká jsou tedy pravidla? A jak poznáme, co je správné a co ne?

Už dávno nám Bůh dal návod, jak vytvořit společnost bez jediného zločinu. Kdyby tento návod byl dodržován, nikdy by nevznikla zločinnost, a každý člověk by mohl prožívat šťastný život a bezpečí kdekoliv na této zemi. 2. Mojžíšova ve 20. kapitola, ze které dnes budeme především vycházet, a která obsahuje ono známé Desatero říká, že když děti Izraele stanovaly u hory Sinaj, krátce poté, co Bůh je skrze Mojžíše vyvedl z otroctví egyptské země, tak Pán Bůh přišel dolů, setkat se s nimi. A na úvod Desatera řekl: „**Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.**“ 2. Moj. 20:2. Už jsme si tady připomínali, že Egypt je symbolem hříchu. Čili Pán Bůh vyvádí svůj lid v tomto případě symbolicky, ale v našem případě skutečně z otroctví hříchu. A tak nejdříve se Bůh identifikoval jako ten, kdo osvobodil svůj lid z otroctví. On to byl, kdo před nimi otevřel Rudé moře. On byl jejich ochránce. Jinými slovy, on jim sděloval: „Mám o vás zájem, můžete mi důvěřovat.“ Pak jim dal svůj zákon, aby lidé věděli, jak žít v míru a bezpečí. Aby věděli, co je správné a co nikoliv. Bůh jim dal svůj zákon, který je vyjádřením Božího charakteru lásky. A tak se podívejme na chvíli na seznam těchto deseti přikázání, které Bůh vydal na vrcholu hory Sinaj. My mluvíme o deseti přikázáních, ale v tom originálním hebrejském jazyce není použit rozkazovací způsob, i když pochopitelně ta přikázání jsou závazná. A Bůh v těchto deseti prohlášeních konstatuje, jak se chová a jakými principy se řídí Boží lid, který miluje svého Boha. A tak první přikázání zní:

1. „Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Jinými slovy, Bůh je pro tebe vždy a ve všem na prvním místě, v každé situaci, v každý čas a na každém místě. To je princip 1. přikázání. Na úvod bych zmínil, že mám celou řadu přátel, se kterými jsem měl možnost hovořit o Pánu Bohu. A častokrát i lidé, kteří třeba nejsou věřící, tak řeknou: „Ale já se řídím principy desatera.“ „Dobře,“ řeknu jim, „tak jaké je to první přikázání?“ Tak u toho ten hovor skončí, protože se zde říká: „Nebudeš mít jiného

boha mimo mne.“ Na této zemi, kromě Ježíše Krista se zatím nenarodil člověk, který by se svým životem dostal přes toto první přikázání. Protože mít Pána Boha na prvním místě v každé situaci, v každý čas není vždy pro nás dosažitelné. Druhé přikázání:

2. „Nezobrazíš si Boha zpodobením ničeho, nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit.“ Jinými slovy, Bůh říká: „Ty, který miluješ svého Boha, si nezobrazuješ Krále vesmíru, aby ses pak takovému zobrazení klaněl. Ani se neklaníš a nesloužíš žádným jiným modlám, protože víš, že Bůh tě žárlivě miluje nekonečnou láskou. Když budeme probírat jedno přikázání za druhým, tak zjistíme, že podstatou každého z nich je láska. Třetí přikázání zní:

3. „Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha.“ Tak zde se praví, že způsobem našeho života nebudeme vydávat jméno Hospodina, svého Boha v hanbu. Nebudeme znevažovat svým jednáním jméno toho, koho vyznáváme svými ústy. Toto přikázání není ani zdaleka pouze o tom, že nebudeme používat bezděčně výrazy, jako Kristepane nebo Ježíšmaria. Čtvrté přikázání:

4. „Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat... Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha...“ V tomto přikázání, které budeme samostatně studovat v naší zítřejší přednášce, se Bůh představuje jako Stvořitel, který je jediným dárce života a činí si nárok na to, abychom jednu sedminu našeho času, kterou Bůh požehnal a oddělil ji jako svatou, abychom ji prožívali s ním. Jediné přikázání, které začíná slovem „Pamatuj“. Ta první čtyři Boží prohlášení upravují vztah mezi Bohem a lidmi. Dalších šest mezi lidmi navzájem. Páté přikázání je první z nich:

5. „Cti svého otce i matku...“ Toto přikázání vede děti k úctě k rodičům, jejichž radostí je, aby své děti vychovávali pro Pána Boha, k láskyplnému vztahu s ním. Šesté přikázání:

6. „Nezabiješ.“ Toto prohlášení zaručuje úctu k lidskému životu. Úctu k veškerému životu. Úctu k vlastnímu zdraví i zdraví lidí okolo. Úctu k životnímu prostředí a navíc toto prohlášení také konstatuje, že na zemi není člověk, i když to může být náš nepřítel, kterého bychom nenáviděli. Sedmé přikázání:

7. „Nesesmilníš.“ Toto prohlášení chrání intimitu manželských vztahů. Chrání lidskou důstojnost. A jeho cílem je ochrana Božího daru sexuálního života daného manželskému páru před jeho zneužitím. Toto prohlášení ve své zamýšlené podobě nás chrání i před nebezpečným flirtováním a nečistými myšlenkami v této oblasti. Osmé přikázání:

8. „Nepokradeš.“ Třetí z těch stručných prohlášení má za cíl ochranu majetku a konstatuje se zde, že pro člověka, milujícího Boha, je naprosto přirozené, že se nedopouští žádných podvodů ani nečestného jednání v jakékoliv majetkové oblasti. Takový člověk ani nezneužije

situace nebo nevědomosti jiného člověka ke svému obohacení. I v tomto případě se jedná o jakýsi komplex myšlení, slov a činů. Protože, jak už jsme si řekli, principem Božích přikázání je láska. A jak řekl Ježíš, láska neučiní bližnímu nic špatného. Deváté přikázání:

9. „Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.“ I v tomto prohlášení se konstatuje, že nejenom, že nepoužíváme lež ve svém životě, ale také i to, že nezamlčujeme pravdu, že nelžeme o svém bližním, že nepomlouváme, že neznevažujeme svými slovy důstojnost jiného člověka. A desáté přikázání:

10. „Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“ Toto poslední desáté prohlášení chrání naše myšlení. Toto prohlášení není a nemůže ani logicky být postihnutelné žádnými světskými zákony. Ale Bůh zná dokonale naše srdce a naši mysl. A v tomto prohlášení nás chrání před zvrácenými touhami, před zvrácenými myšlenkami, protože když se nad tím zamyslíte, tak každý hřích začíná nejdříve v naší mysli. V naší mysli se nejdříve pro něco rozhodujeme, a pak teprve dojde k činu. A proto Bůh považuje za tolik důležité, chránit naši mysl, aby se nezaobírala myšlenkami, které mohou přivodit náš pád. Toto přikázání nás chrání také před záští a před závistí.

A tak když lid Izraelský naslouchal těmto Hospodinovým slovům, tak byl pohnut. Jestli je toto Boží vůle, tak ji byli rozhodnutí následovat. Ale pak, protože lidé zapomínají, napsal Bůh deset přikázání na dvě desky z kamene svým vlastním prstem. Můžeme číst: „**Když přestal k Mojžíšovi na hoře Sínaj mluvit, dal mu dvě desky svědectví. Byly to kamenné desky psané Božím prstem.**“ 2. Moj. 31:18. Tento text Pán Bůh nepsal ani Mojžíšovi. Text deseti přikázání napsal Bůh svým vlastním prstem do kamenných desek a v takovéto podobě je předal Mojžíšovi. Ačkoli to bylo poprvé, co dal Bůh svůj Zákon v písemné podobě, tak tento jeho Zákon existoval celou věčnost. Už dlouho před Sínají, dokonce před Adamem a Evou, byly neměnné Boží principy dobra a zla základem Boží nebeské vlády. Ve skutečnosti i Boží andělé byli vždy řízeni podle Božích přikázání. A také oni měli volbu buď následovat Boží Zákon nebo ho ignorovat a vzbouřit se proti němu. Satan a jeho andělé si zvolili svou vlastní cestu. Vytvořili si svá vlastní pravidla. A tato vzpoura nakonec způsobila, že byli z nebe vyhnáni.

Ve Zjevení je tento text: „**A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již pro ně místa v nebi. A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé.**“ Zj. 12:7-9. Chvála Bohu, že byli také andělé, kteří se rozhodli následovat Boha a zůstat věrni jeho Zákonu. Král David o tom hovoří: „**Dobrořečte**

Hospodinu, jeho andělé, vy silní bohatýři, kteří plníte, co řekne, vždy poslušni jeho slova!“ Ž. 130:20. Adam s Evou znali Boží Zákon v Edenu, protože když zhřešili, tak jsme mohli číst, že se styděli a cítili se vinni. Když se Kain urazil, Kain a Ábel byli první synové Adama a Evy, protože Bůh přijal oběť Ábela a ne jeho, tak Pán se ho zeptal: „Proč jsi tak vzplanul? A proč máš tak sinalou tvář? Což nepřijmu i tebe, budeš-li konat dobro? Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích.“ 1. Moj. 4:6-7. A tak Boží Zákon už musel logicky tehdy platit, protože je psáno, že „...kde není zákon, není ani přestoupení zákona.“ Řím. 4:15. A Websterův slovník říká, že: přestupek je porušení zákona, povinnosti, atd. hřích. (Websterův New World College slovník). Bible sama definuje hřích jako přestoupení Zákona.

Abraham znal a poslouchal Boží zákon dlouho před tím, než byl oznámen na hoře Sinaj. Tady jsme asi 400 let před tím, než Bůh dal Zákon Mojžíšovi. Bůh řekl, že požehná Abrahama a jeho potomky. „Protože Abraham uposlechl mého hlasu a dbal na to, co jsem mu svěřil: na má přikázání, nařízení a zákony.“ 1. Moj. 26:5. Bylo to také dlouho před Sínají, kdy citlivé svědomí vedlo Josefa k tomu, aby se k pokušení Putífarovy ženy, ženy jeho egyptského pána, vyjádřil slovy: „Nevyňal z mé správy nic, jen tebe, protože jsi jeho manželka. Jak bych se tedy mohl dopustit takové špatnosti a prohřešit se proti Bohu!“ 1. Moj. 39:9. Josef věděl, že cizoložství byl hřích. Znal Boží normu dobrého a zlého. On se pevně rozhodl nepřestupovat Boží svatý zákon. Děti Izraele dostaly instrukce sloužit Bohu a poslouchat ho, ale během svého krutého zajetí v Egyptě na Boží zákon zapoměly. A tak po vyjití z Egypta jen několik týdnů poté, co dorazili k hoře Sinaj, Bůh napomenul Mojžíše. Boží napomenutí přišlo, protože Izraelité přestupovali jeho zákon tím, že se pokoušeli sbírat mannu v sobotu. Víte, co to je manna? Bůh krmil svůj lid, když je vodil po poušti, nebeským chlebem – mannou, která jim každé ráno padala. Dále si můžeme přečíst, že Hospodin řekl Mojžíšovi: „Jak dlouho se budete zpěčovat a nebudete dbát mých příkazů a řádů?“ Lid tedy sedmého dne odpočíval.“ 2. Moj. 16:28.30. Tady vidíme, že i 4. přikázání bylo známo už před horou Sinaj. A je to logické, protože když Bůh stvořil v šesti dnech život na naší zemi, tak hned na začátku Bible je napsáno, že sedmý den Bůh požehnal a oddělil jej jako svatý.

Takže Boží zákon je věčnou normou dobra a zla pro celý vesmír. A může to být překvapení, že Bůh používá zákon, aby vládl svému království? Jediná logická odpověď je: „Samozřejmě že ne.“ Nic se nedá dělat bez řádu a bez pravidel. Apoštol Pavel píše: „Bůh není Bohem zmatku... Všechno ať se děje slušně a spořádaně.“ 1. Kor. 14:33. 40. Ani žádná uspořádaná vláda nemůže existovat bez zákonů. Žádná harmonická, prosperující a bezpečná společnost nemůže fungovat bez pravidel. Sama příroda má své zákony. Dokonce ani děti nemohou hrát

své hry, aniž by měly nějaká pravidla. Bible říká: „**Před Bohem nejsou spravedliví ti, kdo zákon slyší, ospravedlnění budou, kdo zákon svými činy plní.**“ Řím. 2:13. Z toho plyne, že je nejen důležité znát Boží příkazy, ale potřebujeme na ně rovněž v našem životě našimi činy a našimi postoji reagovat.

V Janově evangeliu řekl Pán Ježíš: „**Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání.**“ Jan 14:15. Tady zase vidíme to nádherné propojení lásky a poslušnosti. Naše láska k Bohu se projevuje tím, že s radostí v našem srdci zachováváme jeho přikázání. Ve skutečnosti zde Ježíš zdůraznil už na základě citace Starého zákona, že základem pro zachovávání všech přikázání je láska. Protože láska je vyjádřením Božího charakteru. Když mluvíme o Bohu, tak máme říct jedním slovem, kým je Bůh – Láska. Ježíš shrnul Desatero, jak můžeme číst u Matouše, když se ho jeden ze zákoníků zeptal, jaké přikázání je nejdůležitější: „**Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání.**“ Mat. 22:37. A Kristus dodává: „**Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.**“ Mat. 22:39-40. Pokud opravdově milujeme Boha celým svým srdcem, myslí a duší, vyjádříme tuto naši lásku k Bohu tím, že se budeme řídit právě prvními čtyřmi přikázáními, které formulují vztah člověka k Pánu Bohu.

1. Bůh bude v našem životě na 1. místě.
2. Naše úcta bude patřit pouze jemu – Bohu.
3. Budeme respektovat jeho charakter svým životem.
4. Budeme pamatovat na sobotu, jako oddělený den pro setkání s Bohem.

A z lásky vůči Bohu vyplývá i naše láska vůči našim bližním. A pokud opravdu milujeme Boha, potom milujeme také své bližní tak, jako sami sebe. Potom můžeme číst dalších šest zbývajících přikázání.

1. Respektujeme své milující rodiče.
2. Vážíme si života každé bytosti.
3. Chráníme lidskou důstojnost.
4. Respektujeme majetek druhých.
5. Jsme čestní ve vzájemných vztazích.
6. Nebudeme prahnout po tom, co patří někomu jinému.

Existují jisté odhady, že lidé navrhli více než 35 mil. zákonů, aby vymezili pravidla správného chování. Bůh ale ustanovil deset přikázání, deset prohlášení, která vystihují veškeré lidské chování. Jenom Bůh mohl napsat tak dokonalý zákon. Král David v Bibli říká: „**Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Když člověk na ně dbá, má odměnu hojnou.**“ Ž. 19:7.11.

Biblický učenec August Strong napsal: „**Zákon je jediný otisk Boží přírody.**“ Dnes bychom řekli, že deset přikázání nejsou ničím jiným než

profilem Božího charakteru, neměnného charakteru. A jakákoli změna v Božím zákoně by z něj udělala něco méně dokonalého, protože dokonalý zákon znamená, že se nikdy nemusí měnit. Bible to vysvětluje. „Spíše pomine nebe a země, než aby padla jediná čárka Zákona.“ Luk. 16:17. Ale na druhé straně se někdy vyskytují lidé, kteří říkají: „Mně vždy připadalo, že deset přikázání omezuje mé štěstí, že mi v mém životě něco bere.“ Přátelé, Bůh neměl nikdy v úmyslu, aby jeho zákon byl pro člověka zátěží nebo aby omezoval naše štěstí, naši svobodu. Naopak. Bůh si přál, aby zákon byl jakousi ochrannou stěnou proti zármutku a vině. Chtěl, aby jeho zákon zajišťoval každému člověku právě onu svobodu a bezpečí, ať se nachází kdekoliv.

V 5. Mojžíšově Hospodin řekl: „Kéž mají stále takové srdce, aby se mě báli po všechny dny a dbali na všechny mé příkazy, aby se jim i jejich synům vždycky vedlo dobře.“ 5. Moj. 5:29. Boží zákon je vždy spojen i se zaslíbením. Bůh vždy zaslíboval: „Budete-li mě poslouchat, budete mít požehnání. A to není v rozporu s tím, jakou odpověď jsme slyšeli na tu dnešní otázku. Protože Boží požehnání jsou většinou spojená s věčným životem. Dáváme zábradlí na mosty a horské cesty, aby nás chránilo před nebezpečím. A stejně tak Bůh dal svůj zákon, aby nás chránil a střežil na cestě života. Existuje ještě jeden důvod, proč Bůh ustanovil svůj zákon. „...neboť ze zákona pochází poznání hříchu.“ Řím. 3:20. Kdyby nebyl zákon, tak nevíme, co je hřích. Jak řekl apoštol Pavel: „Ale hřích bych byl nepoznal, kdyby nebylo zákona. Vždyť bych neznal žádostivost, kdyby zákon neřekl: „Nepožádáš.“ Řím. 7:7. Přátelé, jak úžasně logické to všechno je. Když si čtu tato biblická slova, tak si vždy řeknu: „Chvála Bohu za to, co nám Bůh zjevil ve svém slově.“

Příběh:

Vypráví se příběh o jedné princezně, které namluvili, že její krása je nepřekonatelná. Jednoho dne však do těch míst, kde princezna bydlela, přišel překupník a prodal jí zrcadlo. Když se princezna podívala do zrcadla, zhrozila se svého vzhledu a rozbila to zrcadlo na kusy.

Boží zákon je jako to zrcadlo. Protože když se do něj podíváme, stejně tak, jako ona princezna, tak možná nejsme nadšeni, co v něm vidíme, ale zničením nebo přehlížením zákona, svůj stav nemůžeme změnit. Zákon totiž ukazuje na naše hříchy. Je průvodcem, který nám pomáhá žít životem bez viny, když jeho prostřednictvím následujeme Boží pokyny. A Pán Bůh zaslíbil, že nám k tomu dá sílu. Zákon nám nemůže dát moc překonat hřích nebo smazat vinu. Hříchy spáchané v minulosti nemůže smazat sebevíc dobrých skutků. Jak tedy můžeme získat odpuštění? Jak můžeme být ušetřeni od trestu za přestoupení zákona? Od trestu, jak nás učí Bible, že za hřích je smrt. U samotné

brány v zahradě Eden Bůh ustanovil nádhernou připomínku toho, že neposlušnost způsobuje smrt. Smrt toho, kdo se bouří proti jeho vůli. Aby hříšník ukázal svou víru v Boží plán záchrany člověka, měl obětovat beránka. Byla to Boží cesta, jak pomoci Adamovi, aby pochopil, jak musí nevinný Boží Syn zemřít, aby učinil zadost požadavkům přestoupeného zákona. A tak Kristus, pravý Boží Beránek, měl vzít trest lidí na sebe a podstoupit smrt.

Zákon sám nemohl nikoho zachránit od hříchu. Apoštol Pavel to vysvětluje: „Kdyby tu byl zákon, který by mohl dát život, pak by vskutku spravedlnost byla ze zákona.“ Gal. 3:21. Ale my víme, že: „Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ Řím. 6:23. A tak znovu chvála Pánu za to. Odpuštění a spasení totiž nepřináší zákon, nýbrž Boží milost. A věčný život můžeme získat pouze na základě Kristovy oběti. V listě Efezským se říká: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar, není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“ Ef. 2:8-9. To nás, milí přátelé vede k pokoře, protože my si nemůžeme zasloužit spasení našimi vlastními skutky. Pak bychom mohli být pyšní na naši spravedlnost. Ale Bůh chce, abychom byli pokorní, abychom se před Bohem dokázali pokořit a dokázali si uvědomit, že věčný život můžeme získat pouze jako dar. Jsme-li tedy zachráněni milostí, znamená to, že můžeme žít životem neposlušností? Ovšem že ne. Pavel napsal: „Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli, jak bychom v něm mohli dále žít?“ Řím. 6:1. Obřadem křtu umíráme hříchu. A tak záchrana je nabízena těm, kdo chtějí záchranu z hříchu a chtějí patřit do Božího království. Chtějí patřit do Boží rodiny.

Pak jsou lidé, kteří si myslí, že Boží zákon už byl odstraněn. Slyšeli jste již něco takového, že zákon byl přibit na kříž? Přemýšlejme o tom chvíli.

1. Kdyby nebyl zákon, nebyl by hřích, protože hřích je přestoupení zákona.

2. Jestliže není zákon, pak nepotřebujeme milost, protože milost je opatření Božího láskyplného milosrdenství v případě, že jsme přestoupili Boží zákon.

3. Jestliže nepotřebujeme milost, pak je kříž k ničemu.

4. Jestliže není třeba kříže, určitě není třeba Zachránce.

Jestliže popřeme zákon, pak popřeme hřích, milost, kříž i Zachránce. Nyní vidíme, jak moc potřebujeme onoho Zachránce, který zemřel na kříži, aby nás zachránil svou milostí, aby byl splacen dluh hříchu, protože jsme přestoupili (každý člověk na této zemi přestoupil) Boží zákon. A to je ta skvělá, úžasná zpráva, protože milost neodstranila zákon. Naopak, Boží milost v nás působí touhu Boží zákon zachovávat.

K tomu nás vede Boží milost, ne k tomu, abychom více hřešili, ale k tomu, abychom z vděčnosti za spasení se s Boží pomocí snažili Boží zákon zachovávat. Jestliže vězeň, který očekává smrt, dostane milost a je osvobozen, znamená to, že může žít život bez zákona? Logická odpověď je, že ne. Může si omilostněný člověk dělat co chce? Samozřejmě že ne.

To nejdůležitější je, že Boží zákon ukazuje na naše hříchy. A to, že ukazuje na naše hříchy nám pomáhá pociťovat potřebu Spasitele. Když přijmeme Krista jako našeho Spasitele a Pána, dá nám odpuštění a také sílu zachovávat jeho přikázání, protože Ježíš Kristus slíbil: „**Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce.**“ Žid. 8:10. A potom je snadné udělat něco, co děláte rádi. Právě to Pán Bůh slíbil těm, kdo se rozhodli ho následovat. Napíše jim své zákony do jejich srdcí, aby je rádi zachovávali. Láska k Bohu je také jediný způsob, jak může člověk poslouchat a následovat Boha. Kristus byl schopen zachovávat přikázání právě díky své lásce k nebeskému Otci. Ježíš řekl: „**Já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.**“ Jan 15:10. A tak největší důkaz lásky a poslušnosti Boží vůle byl jasně projeven oné tmavé a chladné noci v zahradě Getsemane, pod starým olivovým stromem. Krátce před svým zatčením a ukřižováním se Boží Syn modlil, zatímco mu po tváři stékaly kapky krve. „**Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich, avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.**“ Mat. 26:39. Osud celého lidského pokolení visel na vlásku. Jednalo se do slova o všechno. Svět měl být zachráněn anebo ztracen. Boj, který Ježíš dotáhl až do vítězného konce, se odehrál právě v této Getsemanské zahradě. Protože právě tam se Ježíš ve své modlitbě, kdy mu po tváři stékaly krupěje krve, rozhodl zůstat Pánu Bohu věrný až do konce. Člověk by si v takové chvíli mohl položit otázku: „Zřekne se tento mladý muž z Galileje své touhy žít? A zemře místo toho na Golgotě?“ Mohl si totiž setřít krvavý pot ze svého čela (byl totiž zároveň i Bohem) a říci: „Ať si hříšníci platí důsledky svých vlastních hříchů a zemřou věčnou smrtí.“ A nebo Ježíš mohl za nás nést kříž až do konce. A přesně to si zvolil, když zemřel za naše hříchy. Prolil svoji krev, abychom my mohli být zachráněni. A tak starý dřevěný kříž na pahorku zvaném Golgota, je věčným památníkem ceny, kterou byl Bůh ochoten zaplatit, aby učinil zadost nároku přestoupeného Božího zákona a současně, aby ve svém milosrdenství zachránil provinilého člověka.

Kdyby Boží zákon mohl být zrušen nebo změněn, Ježíš by nemusel zemřít. Jeho oběť by pak nebyla nutná. Ale Bůh nemohl přehlédnout hříchy provinilého člověka. Nemohl změnit svůj neměnný zákon. Hříšník tedy potřeboval Zachránce. A díky Bohu a jeho lásce, že souhlasil, aby vydal svého jediného Syna, aby zemřel zástupnou smrtí, za naše hříchy. Tento biblický verš bychom už dokázali citovat z paměti. „**Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo**

v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3:16. Kniha Zjevení popisuje lidi, kteří jsou připraveni setkat se s Ježíšem během jeho 2. příchodu, kteří jsou připraveni jít s Ježíšem domů, do Božího království, kde stráví věčnost v nebeském městě. „Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ Zj. 14:12. A pak následuje 14. verš, kde můžeme číst: „A viděl jsem, hle, bílý oblak a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp.“ Zj. 14:14. A to je popis Pána Ježíše, jak přichází na zem sklízet úrodu, která dozrála ke žni.

Ve velkém proroctví o historii církve, který dal Ježíš apoštolu Janovi v knize Zjevení, je popsán zbytek věrné Boží církve na této zemi následujícím způsobem. „Drak v hněvu vůči té ženě (žena v Bibli reprezentuje církev) rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají přikázání Boží a drží se svědectví Ježíšova.“ Zj. 12:17. Lid Boží, který se stále nachází v mnoha ovčincích, v mnoha církvích miluje svého Stvořitele a Vykupitele. A tento Boží lid chce ukázat svou lásku tím, že koná Boží vůli. Je to projev naprosté důvěry a loajality k tomu, kdo má s námi ty nejlepší úmysly. Tito věrní křesťané si uvědomují, že jeho vůle je obsažena právě v jeho Božích přikázáních. A tak s radostí a poslušností odpovídají tomu, který toho tolik udělal, aby je zachránil z jejich hříchu. „Kdo žízní, ať přistoupí, kdo touží, ať zadarmo nabere vody života.“ Zj. 22:17. Dnes skončíme jedním příběhem na závěr.

Příběh:

Jeden evangelista, kazatel, zaklepal u domu na předměstí u jednoho velkoměsta. Paní domu byla zdvořilá, ale přísná. Řekla: „Ne, o Bibli ani o křesťanství nemám zájem. Ale jestli chcete přijít někdy večer znovu, naleznete mého manžela, kterého to velmi zajímá. Opravdu bych byla velmi ráda, kdybyste se vrátil a setkal se s ním.“

A tak kazatel se vrátil v sobotu večer. A protože to nebylo v pracovním dnu, tak její manžel trávil odpoledne v herně se svými přáteli, jak to bývalo jeho zvykem. Měl hovornou náladu, ale byl pod vlivem alkoholu, takže mluvil hodně, ale řekl toho velmi málo. Řekl: „Mám Bibli, kazateli, musíte vidět mou Bibli. Matka mi ji dala do kufru, když jsem odešel z domova a oženil se. Kde je má Bible, miláčku?“

Ale tu Bibli nenašel ani po dlouhém hledání. Alkohol však byl jen jedním z jeho problémů. Gamblérství bylo stejně ničivé, nemluvě o kouření. Tyto a další zlozvyky prohloubily propast mezi ním a mezi jeho ženou. Ona už měla sbaleno a chtěla opustit společný domov. Plánovali žít odděleně a věci vůbec nevypadaly dobře.

Ale v srdci toho muže byla touha po něčem lepším. Kazatel si s ním naplánoval další schůzku v pondělí večer, kdy začali pravidelně

studovat Bibli. A tak týden co týden studovali Boží slovo a výzva Kristova kříže začala mít svůj účinek. Kristus začal působit skrze svého Svatého Ducha v dalším potřebném domově. Byl to krásný večer, když jednou ten muž řekl: „Kazateli, musíte u nás zůstat dnes večer o trochu déle. Má žena se již chystá jít spát. A můžeme si chvíli popovídat jako muž s mužem?“ A pak začal otevřeně vyprávět smutný příběh svého života, který začal dobře. Narodil se v aktivní křesťanské rodině, ale jako mladík se nechal strhnout a věci se mu vymkli z rukou.

Další marnotratný syn šel po cestě, jejíž koleje jsou hluboké a vedou jen do daleké země. Brzy zapomněl na kostel a ignoroval Bibli. Krista zmiňoval pouze při nadávkách a klení. A nyní ten muž řekl: „Rád bych věděl, pane kazateli, co jste se mnou udělal. Už jsem nepil, ani nehrál čtyři týdny. Ani jsem neklel a nepoužíval Boží jméno nadarmo.“ A když típnul napůl vykouřenou cigaretu a hodil ji do krbu, tak pokračoval. „Cigarety mi přestali chutnat. Víím, že jsem připraven s nimi skončit. Ale ještě něco pozoruhodnějšího než všechno to, co jsem vám řekl. Má žena si znovu vybalila věci. Udělala to před třemi týdny. Dnes ráno mě doprovodila k brance a poprvé po letech mne políbila na rozloučenou. Ano, pane kazateli, udělala to. Byl jsem šokován a zcela udiven, když se na mě usmála a řekla mi: „Tento Pavlík se mi docela líbí.“ Kazateli, co se stalo?“ A kazatel řekl: „Já jsem osobně nic neudělal, ale věřím, že Bible to všechno vysvětluje.“ Pak našel verš ve **2. Korintským 5:17** a začal číst: „**Kdo je v Kristu, je nové stvoření, co je staré, pominulo. Hle, je tu nové.**“ A onen muž si začal říkat pro sebe: „Nový Pavlík. Nové stvoření, nový Pavlík.“

Přátelé, Ježíš Kristus je Božím Synem a on jediný má moc změnit muže a ženy. Tento Ježíš chce změnit také váš život. Chce vám dát milost. Chce nám každému dát moc zachovávat jeho Zákon. Možná se často můžeme cítit slabí, ale Ježíš je silný. Ať už je minulost kohokoliv z nás jakákoliv, tak Ježíš nám odpustí a očistí nás. Dá nám sílu začít nový život. Když se teď na konci budeme modlit, tak vás i dnes chci vyzvat, abyste rozhodnutí učinili ve svém srdci. Chcete-li Pánu Ježíši říci: „Ano, Pane Ježíši, já chci jít za tebou, dej mi prosím sílu zachovávat tvůj Zákon.“ Pán Bůh vidí do vašeho srdce a zná vaši touhu, ví, jak to myslíte. Já se nyní budu modlit.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl tolik poděkovat za to, že jsi nám dal své slovo – Bibli. Ale chci ti také poděkovat, že jsi nám dal svůj zákon, který je svatý, spravedlivý a dobrý. Děkujeme ti za tvůj zákon, který je vyjádřením tvého charakteru lásky. Děkujeme ti za to, že tento zákon nám slouží jako zrcadlo, abychom viděli svůj skutečný stav,

abychom si vůbec dokázali uvědomit a v pokoře vyznat, že potřebujeme Zachránce, že potřebujeme Spasitele. A děkujeme ti Pane Ježíši, že ty jsi přišel na tuto zemi, abys za nás položil svůj život. Děkuji ti za to, že každý člověk na této zemi má možnost a šanci za tebou přijít a mít jistotu, že ty mu odpustíš, a že ho nevyženeš ven, a že každý člověk na této zemi může mít jistotu odpuštění a věčného života. A tak tě chci prosit v této chvíli za každého z nás, kteří jsme nyní tady před tebou. Prosím tě, dotkni se našich srdcí a naší mysli. Děkujeme ti za to, že můžeme mít v tobě jistotu daru milosti a věčného života. Modlíme se ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.